Když svítím - Zagorová, Hana

Když svítím svou tmou,
když svítím, stíny jsou.
Svíčka má úděl tát,
stínům tak pouta dát.
Stín je můj současník,
můj nešťastný.

Když svítím, jde dým,
s mým pláčem voskovým.
Svíčka má úděl tát,
můj plamen má věčný hlad.
Když pláčem krátím stín,
že svítím, vím.

Svou svíci znám, je stvořená k tání,
svůj čas v ní mám, svítí, praská, zraní.
K ní patří stín, mám snad na to svítit?
Čas, plamen, plyn nezachytíš

Když svítím svou tmou,
když svítím, stíny jsou.

Vím, čas mi krátí knot,
já sháním ke stínům kód.
Stín je můj současník,
můj nevlastní.

Svou svící znám, je stvořená k tání,
svůj čas v ní mám, svítí, praská za ní.
K ní patří stín, mám snad na to svítit?
Čas, plamen, plyn nezachytíš.

Svou svící znám, je stvořená k tání,
svůj čas v ní mám, svítí, praská za ní.
K ní patří stín, mám snad na to svítit?
Čas, plamen, plyn nezac